

Lanet

– Ömer Faruk · 21 Ocak 2012

Zaman öylesine sonsuza uzanmış ki! Ruhların sohbetinin anlamsızlığını bize iletemeyecek kadar! Boşluğun başlangıç ve bitiş noktalarını aramak ve merak etmek neden? Varolandan gayrиси yalan değil mi bu dünyada ? Hep yokluk, hep yokluk, arayış arayış, bulamamak, ümitsizlik zevk veren yegane işkence oldu artık.

Ilık ve sessiz bir rüzgarı severiz . Ağacın iletmiş kokuyu duymak isteriz. Sevmek sevilme isteriz. Ölesiye sever, öldüresiye seviliriz. Kanımız akmadan göremeyiz tatlı hayatın kıymetini, biz nedense hep saçmalıklarla uğraşır, saçmalayanları tutarız. Sanki tek kurtuluş yolu o saçmalıklı gibi, kaçmak isteriz her gerçek olandan. Yalan da olsa hoşlanırsız güzel ve sahte sözden. Okşar adeta bir anne sevgisiyle bizi bu yalanlar... İftiradır en çok korktuğumuz, ama aslında biliriz ki odur gerçeğe en yakın olan. O kadar kirli ve bulaşıcıdır ki atılan çamur kirletemez bizi.

Sapıkça emellerimizi yönelttiğimiz dünün sevgilisi, bugünün oyuncuğu olan tapılan tanrıçalar da yoktur artık. Biraz biz, biraz o yemiş bitirmişizdir onu... İyiye doğru yürürken aklımızda, daha önceleri olmayan kötülükler vardır. Başka türlü olamaz, çünkü değişmez kaderimizdir bu davranışın çizgisinde oynayan...

Ohhh... Ne güzel... Silinsin dünya uzaydan, yok olsun tüm insanlar yeryüzünden. Onları, o iğrenç varlıkları düşünmeyelim artık. Biz ayırız onlardan, başka başka dünyalarda yaşıyoruz çünkü. Giremezler oraya hiçbir zaman, yaklaşamazlar bize tanrı korkusuyla.

Ah sevgili dünyamız, sana basacak o çirkin ve kirli ayaklardan seni koruyabildiğimiz için ne kadar mutluyuz bilemezsin.. Senin yaratıkların seninle kaynaşmış, seninle bütünleşmiş ... Bu yaşantı öylesine mutlu ediyor ki onları. Sana hayal diyorlar, çirkef diyorlar, yok olmuşların dünyası diyorlar, zevklerin fuhuş evi diyorlar, anormallerin yuvası diyorlar; diyorlar diyorlar, diyorlar... Varsın canları ne isterse desinler, bizimsin ya, beraberiz ya, sende yok olmamız bile yeniden var olmak ya....

**

Yolunu kaybeden yabancı yolcu !.. Buraya ayak basma! Çek git buradan! Biz kaybolmuşları aramak çabası boşuna. O kadar derindeyiz ki çıkmamız imkânsız. Siz insanoğlunun bize yapabileceği tek şey var: Bizi daha da derine gömmek... Acaba bu iyiliği de bizden esirgeyecek misiniz?..

Düşmek isteyen tutmamalı, yuvarlanışını zevkle seyretmeli. Bu düşüş verecektir ona tadamadığı mutluluğun kendisini.

**

Yerin mavi, gökyüzünün yeşil olduğu bir gün buluştular, bir deniz kenarında...O kadar mutluydular ki yaşayıp yaşamadıklarından şüpheye düşüyorlardı zaman zaman. Artık dünyanın ters döndüğünü biliyorlardı. Ters dönen dünyanın altında sürdükleri yaşantı sarmıştı tüm benliklerini. Kırmızı, morlu,

sarıllı şekiller geçiyordu gözlerinin önünden rengarenk. Ters uçan bir kelebek, ters yürüyen bir karınca ve yine ters düşen bir ağaç yaprağının çıkardığı ses korkutuyordu onları. Büyülü anı bozmamak için saatlerce susarak zaman denen meşumu unutmak istiyorlardı adeta. Katı ve zalim zamanı "bir lâhza " durdurmak için yalvaran şairin sesi olmasaydı kulaklarında, belki de inanacaklardı durduğuna. Boş bir yalvarışın sahibi olmak isterdi onlar da. Hatta haykırmak da isterlerdi, ama bu uğraşı neyi değiştirdi ki? Gecekti ister istemez inadına eskisinden daha hızlı! Korkunç iskeletlerin yaratıcısı kime acımişti ki onlara da acısındı? Buruş buruş yüzler, derilerini atmış kemik yığınları, doğanın önce verdiği sonra da aldığı güzellikler... Aldatış, aldatış, bilerek aldatılış...

**

Ruhumun aynasında yıllarca taradığın şu salkım saçak saçlarına bir bak neler göreceksin? Unutturup, hatırlatmaktan korktuğun her şey onların arasına gizlenmiş yatıyor. Korkmadan bakabilecek gücü bulabiliyor musun kendinde? Korkman için bir sebep yok değil mi? Evet hiç bir sebep yok, ama yine de korkuyorsun! Yakışmıyor sana korkmak, cesaretini hayranlığımı kazanan. Alenen yaptıklarını seni bana sevdiren ve bağlayan. Oysa sen şimdi yaptıklarından korkuyor ve hatta onlara bakmak cesaretini bile gösteremiyorsun. Benim hayatımı sana vermediğim için kızdın bana. Özgür olmak istediğini söyledin daima. Sıkıldığın, bunaldığın bu yaşantının artık bitmesini arzuluyordun. Bak işte bitti! Dilediğin her şey senin oldu. Mezara götürülen kötülüklerden kurtuldun ve hatta "alçak" damgasını vurduğun mezar taşının dibinde, ağlayıp ağlamama özgürlüğünü de elde ettin. Anlayamadım bir türlü daha önceki davranışlarına ters düşen hareketlerde neden ısrar ettiğini...

Zannetme ki seni alkışlayan, seni takdir eden var. Affetmiştim halbuki ben seni toprağın altına girmeden çok önce! Sana minnettardım yaptıklarından ötürü. Bir kötülüğün dokunmadı bana, aksine çok büyük iyiliklerin oldu. Sen olmasan bu yok oluşu bile kabul edemezdim. Sayende öğrendiklerimi de hiçbir kitap öğretemezdi bana. Hem biliyor musun seni çok da seviyordum? Simdi ise korkarak gelmeni istemiyorum bana...